

[Justitsministeren.]
ning, som skal siges. Han nævnte den gamle bestemmelse om, at loven skal være klar og tydelig, så enhver mand kan forstå den, og det er jeg fuldstændig og aldeles enig med ham om; jeg kan også sige, at vi overvejer adskillige steder i øjeblikket i centraladministrationen, hvordan vi kan få et mere tydeligt og klart lovsprog end det, vi har, og også et mere tydeligt og klart sprog i de forskellige afgørelser, der bliver truffet, og i det hele taget i de skrivelser, der går ud til befolkningen. Jeg indrømmer, at her er et vigtigt punkt.

Det ærede medlem hr. Poul Dam nævnte, at næsten uanset hvad man gør, så vil det være sådan efter dette forslag, at når sagerens eksistens hemmeligholdes, så afskærer man personer fra at få at vide, hvad det drejer sig om. Det giver jeg det ærede medlem ret i, men jeg vil dog tro, at selv om vi havde en anden bestemmelse end den i § 1, stk. 2, så ville det alligevel være svært at trænge til bunds i det, hvis man virkelig ville hemmeligholde selve eksistensen af en sag. Her er det vel sådan, at hvis man fra en eller anden side mener, at der på det og det punkt vedrørende den og den person f. eks. er et spørgsmål, er en sag, så vil man efter de regler, der her er foreslået, kunne opnå at få sagen at se. Men jeg vil gerne være med til at overveje, hvorledes vi bedst muligt kan affatte dette punkt under udvalgsbehandlingen.

Hermed takker jeg endnu en gang de ærede ordførere for den behandling, de har givet lovforslaget.

Jørgen Peder Hansen: Det skal blive meget kort. Ministeren citerede kommissionsbetænkningen, hvori det stod anført bl. a., at man skulle gå forsigtigt til værks — det ville man anbefale — og ligeledes at det jo også ville blive besværligt med to slags journaler; sådan tror jeg der står i kommissionsbetænkningen. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg har den opfattelse, at demokrati i al almindelighed kan måske siges altid at være besværligt, men vil man en eller anden målsætning, vil man f. eks. den største grad af frihed under visse ordnede forhold med dette lovforslag, ja men så tror jeg gerne, at vi vil møde en lang række

punkter, hvor der vil være besværlighed forbundet med at gennemføre en sådan ordning. Jeg er derfor ked af, at ministeren ikke gik nøjere ind på eller gik mere positivt ind på synspunkterne til fordel for at få slettet § 1, stk. 2, fordi jeg mener, at det er egentlig synd for regeringen, at den ikke får gennemført et meget bedre lovforslag, og det er i særdeleshed synd for offentligheden, at vi kommer til at stå med et lovforslag, der i virkeligheden indsnævrer, helt urimeligt indsnævrer muligheden for at anvende offentlighedsprincippet ikke bare til at, jeg havde nær sagt snage i enkeltsager — for det er det, der i § 1, stk. 2, ligger en decideret opfordring til — men også, idet man kunne alliere sig med pressen, som man altså har gjort det i Sverige, til at få en mere gennemgribende bedømmelse af større forvaltningsområder. Det, som man måske kan kalde det mere principielle, der ligger til afgørelse, det, som hr. Poul Dam nævnte var en udmærket ting at nå frem til, nemlig en forhåndsdebat om meget store problemløsninger i vort samfund, det er vi desværre blevet afskåret fra. Men jeg håber, hr. minister, at vi i udvalget kan komme til at drøfte dette nærmere, og at ministeren eventuelt i udvalget, som det blev nævnt her for et øjeblik siden, vil give et klart tilsagn — det var jo ikke tilfældet før — om, at vi får i hvert fald en revisionsbestemmelse indføjet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m.v.